

sen ikke hændelig, og sælgeren vil kunne afvise at tage varen tilbage, medmindre beskadigelsen er uvæsentlig.

Har køberen benyttet sig af sin ret til at undlade at modtage eller indløse sælgerens forsendelse, vil han under ingen omstændigheder kunne gøres ansvarlig for beskadigelser, som er sket under frem- eller tilbagesendelsen.

Til stk. 3.

I almindelighed fremsender postordreforretningerne deres varer pr. efterkrav, således at køberen i reglen vil have betalt vederlaget eller i hvert fald en del heraf, når han gør fortrydelsesretten gældende. Køberen har herefter krav på tilbagebetaling af det erlagte vederlag, og principielt bør begge parter svarende til reglen i købelovens § 57, stk. 1, kunne kræve samtidig tilbagegivelse af de erlagte ydelser. Hvis køberen således inden fristens udløb selv bringer varen til sælgerens forretningssted og giver sælgeren lejlighed til at besigtige den, vil han kunne nægte at udlevere den, medmindre købesummen samtidig tilbagebetales.

Det almindelige vil imidlertid være, at køberen sender varen tilbage, og justitsministeriet har overvejet, om køberen i disse tilfælde burde have ret til at sikre sit tilbagebetalingskrav gennem fremsendelse pr. efterkrav. Man har imidlertid ment at måtte afvise dette, hvilket fremgår af, at sælgeren skal have haft lejlighed til at undersøge varen. Sælgeren har et rimeligt krav herpå, idet han som nævnt vil kunne afvise tilbagetrædelsen, såfremt varen ikke tilbagegives i væsentlig samme stand og mængde. Spørgsmålet har været behandlet i det norske forbrugerråd, som nåede til samme resultat.

Når sælgeren har modtaget varen og har haft lejlighed til at besigtige den, har han pligt til at tilbagebetale det modtagne vederlag straks herefter.

Sælgeren skal tilbagebetale købesummen eller den erlagte del heraf uden fradrag af nogen art, jfr. bemærkningerne til § 9. Køberen vil derimod ikke have krav på tilbagebetaling af et eventuelt beløb, som postordrefirmaet har opkrævet som særskilt betaling for fremsendelsen af varen til køberen.

Til stk. 4.

Hvor postordreforretningerne i dag frivilligt indrømmer køberne fortrydelsesret, er det i reglen forudsat, at køberen selv skal bære omkostningerne ved varens tilbagesendelse, såfremt han ønsker at udnytte fortrydelsesretten. I overensstemmelse med denne praksis fastslås det i stk. 4, at omkostningerne ved varens tilbagetransport påhviler køberen. Der vil naturligvis ikke være noget i vejen for, at

reglen fraviges til fordel for køberen, eksempelvis ved at firmaet i sit katalog m. v. tilbyder at afholde eventuelle returomkostninger.

Når man har foretrukket denne løsning frem for en ufravigelig regel om, at omkostningerne ved tilbagetransporten påhviler postordrefirmaet, beror det bl. a. på den betragtning, at den meromkostning for firmaerne, som ville være en konsekvens af en sådan regel, må antages at ville blive overvæltet på køberne i almindelighed. Spørgsmålet kan således siges at være, om omkostningerne bør fordeles på samtlige købere i form af et mindre pristillæg, eller om den enkelte køber bør bære „sin egen“ omkostning, såfremt han ønsker at udnytte fortrydelsesretten. For det sidste taler, at forbrugeren ved postordrekøb med fortrydelsesret opnår den ikke uvæsentlige fordel, at han ved en meget ringe uejlighed kan få varen på prøve i sit hjem. Det synes da ikke urimeligt, at han til gengæld må betale tilbagetransporten, såfremt han ikke ønsker at beholde den hjemtagne vare.

Hertil kommer, at de refusionskrav, som under den modsatte ordning ville opstå i de fleste tilfælde, hvor fortrydelsesretten gøres gældende, ville kunne give anledning til en række praktiske vanskeligheder, eksempelvis hvor køberen ikke ved tilbagesendelsen oplyser sælgeren om størrelsen af de afholdte omkostninger.

Hvis køberen har adgang til at hæve aftalen på grund af misligholdelse fra sælgerens side, hvilket navnlig vil kunne forekomme, hvor sælgeren i sit tilbudsmateriale har givet urigtige eller vildledende oplysninger om varen, må det antages at følge af almindelige regler, at køberen kan kræve omkostningerne ved tilbagesendelsen refunderet af sælgeren. Dette gælder uanset stk. 4, idet lovens regler om fortrydelsesret ikke gør nogen indskrænkning i forbrugeren adgang til at påberåbe sig andre regler, som stiller ham bedre, jfr. de almindelige bemærkninger under pkt. 10. Iøvrigt følger det af almindelige regler, at køberen, såfremt der foreligger en hævebegrundende mangel, i almindelighed ikke kan være forpligtet til at sørge for tilbagetransporten, men kan nøjes med at stille varen til disposition for sælgeren til afhentning på bopælen.

Til § 12.

Har sælgeren påtaget sig at afhente varen hos køberen, såfremt denne bruger fortrydelsesretten, gælder der samme regler med hensyn til udøvelse og gennemførelse af fortrydelsesretten som ved aftaler indgået uden for fast forretningssted, hvor lovens ordning netop er, at sælgeren skal sørge for varens afhentning. Underretning om tilbagetrædelse skal